

YOKIHO ISTY

SPOLOČENSTVO · TOLKIEŇA · BRATISLAVA

editorial...

· NA · ZASADNUTÍ · SENĀTV · ST · NA ·
· RANDIROVÉ J · CHATE · SOM · NIE
· ŽO · SĽÚBIL · ASI · TO · ŽO · PRAV
· E · DRŽÍS · V · RUKÁCH · PRE · NI
· EKOHO · ZDRAP · PAPIERA · PRE ·
· INÉHO · REALIZÁCIV · TOTO · JE ·
· NÁVRH · NIČ · VIAC · MÔŽE · OST
· AŤ · IBA · NÁVRHOM · ALE · MÔŽE ·
· AJ · IHŠPIROVAŤ · K · ČOMVSI · VY
· PROVOKOVAT · K · NIEČOMV ...
· CHCEM · ĽA · VYPROVOKOVAŤ · VY
· PROVOKOVAŤ · K · TVORBE ...

THE FOREST IS FULL OF WHISPER
FROZEN BREATH CAME FROM ETERNITY
AND DEAD WHITE FACES
WATCH MY SILHOUETTE
THEIR SHARP CLAWS CLASP ME

MY EYES REGISTER THEIR FEAR
FROM DAY
BUT IT'S MIDNIGHT
LIGHT IS SO FAR AWAY

GHOSTS OF TWISTED WOODS
GO THROUGH THE REMAINS OF MY MIND

Tvoj Matúsek
...VBA 13.OKT.04
...LOKI

MINI-REPORT O MEGA-AKCII (ALEBO AKO BOLO NA CRANKYCONE 2004)

Na východe sa vždy deje čosi nekalé. Počnúc neomylným Stalinom, cez bajúzatého Saddáma až po mocného Saurona Veľkého (je to len náhoda, že ich mená sa začínajú na to isté písmeno ?). A nedávno stúpal dym všemocných intríg aj zo slovenských Michaloviec. Kapušanskú ulicu totiž obsadila svorka zfanatizovaných odbojárov – členovia pochybnej organizácie „Spoločenstvo Tolkiena“.

Domu na Kapušanskej ulici čísla popisného 52 sme sa teda zmocnili v dňoch 6. až 8. augusta 2004 anno domini. Dve poschodia s prízemím sa rozdelili na niekoľko okupačných zón, pričom sa priestormi rozliehali okrem poučných drístov sebavedomých PiDžejov aj hlášky typu „toto tapnem“ a „vykladám landy“. Z ktoréhosi zatuchnutého kúta sa ozýval chrapot pol tucta zombíkov bezhlavo (doslova) sa hádajúcich o svoj jediný mozog. Do toho sa miešala aróma prepotených ponožiek, sáčkových polievok a roztireaných paštét (nech žije Májka!).... V podvečerných hodinách sme zasadli k ohnísku, kde sa pristúpilo k väžnejšej téme, a sice: M inulé počiny a budúce smerovanie nášho spoločenstva. Vážne vodcovské prehovory k členom postupne odľahčila Borova prednáška o Slovanskej mytológii a voľnú zábavu otvorila následná opekačka. Vždy a všade sa však čosi zvrhne. A tak sa aj Ganjalfov prejav o alkoholovej prohibícii do niekoľkých hodín zvrtol na divokého „Boromira“ (,predchodcami ktorého boli „Macháček“ a „Elrond“). Na prvý pohľad nevinná hra sa skončila pre každého trochu inak (pre mňa vyvrhnutím všetkého, čo som dovtedy stihol skonzumovať...).

Piatok sa tak pozvoľna prehupol do slnečnej soboty. Na sobotu ako hlavný deň conu sa rátalo s komplexnejším programom, ktorý tak členov viacerých separantských skupín (Magic, Dračko, Mozek...) stmelil do jednej nesúrodej hromady. Po doobedňajšej návšteve malebného mestského centra Michalovce sme sa totiž všetci zišli pri diskusii o pripravovanom amatérskom filmovom spracovaní LOTRa. Vážny popec vystriedalo uvoľnenie bránic na záhrade za domom, kde k nám pribehli z ďalekých rohanských plání samotný Paragorn a spol. A potom prišla tma. Svet Temnoty – Vampire Masquerade- nám predstavil Priateľ Riško. Kým sa zotmelo, po Kapušanskej ulici začali pobebovať nezdravo pôsobiace postavy v plášťoch s mečmi za pásom. Larp sa začal.

Keďže v mojom prípade išlo o skúsenosť typu „tenkrát poprvé“, cítil som sa sprvoti dosť čudne. Ale po čase si človek navykne na hocčo a mňa táto veselo-temná hra na Deti Noci začala baviť. Čo však čert (upír?) nechcel...

Začalo pršať a zamotané nitky vampírskeho príbehu sme rozmotávali v klimatizovanej miestnosti odhaliac tak okrem tajných (plánovaných) spiknutí aj vážne (neplánované) nedorozumenia...

Nedel'a pre väčšinu znamenala deň odchodu. I pre mňa.

V poobedňajších hodinách sa začínalo naše stretnutie rozpadáť. Predchádzalo tomu ešte hromadné fotenie sa, pôzovanie, objatia, vzlyky či výkriky blaženosťi...:)

Nalodil som sa na medzinárodný rýchlik Laborec a odfrčal...

P.S.: Nemožno nespomenúť najstaršieho účastníka akcie CrankyCon 2004, babičku našej starostlivej organizátorky. Tá sa totiž (babička) pasívne zúčastnila prakticky každého bodu programu. Patrí jej za to patričná vď'aka.

Poznámka na záver (alebo: Bolo špicovo!!!): Report by asi nemal obsahovať priveľa citových výlevov, a podľa toho som aj pri jeho písaní postupoval. Preto pripájam na koniec túto poznámku. Patrí všetkým účastníkom vyššie spomínanej akcie, ktorá sa veľkými zlatými písmenami vpísala do mojej (aspoň mnou) ctenej gebule. Najväčšie uznanie pochopiteľne putuje ku Crankii a jej usporiadateľským schopnostiam. Ďakujem...

„ZMÝSEL ŽIVOTA JE V JEHO KONCI!“
(F. KAFKA)

„A videl som veľký trón biely i sediaceho na ňom, pred ktorého tvárou utiekla zem i nebo, a miesto im nebolo nájdené.
A videl som mŕtvyh, malých i veľkých...“

Apokalypsa, Armageddon... Hoci TO vyjadrujem slovami, ktorých prvé hlásky sú na Začiatku, vždy budú znamenať Koniec. A ten práve nastal.

Po celom svete blížia ohniská vojen a nekončiacich konfliktov, neskrotná sila hnevajúcej sa prírody trestá kruto a precízne. Ovzdušie je takmer nedýchateľné. Nenásytne piesky púštii pohličili už väčšinu suchého povrhu umierajúcej planéty.

Clovek sa topí v hriňujcom kale vlastnej civilizácie. Systém likviduje svojho tvorca – tak častý jav v dejinách ľudského rodu.

V myсли mi vystavájú obrazy z posledných rokov môjho biedného života, ku ktorému by sa viac hodil pojem živorenie, ako fyzické tak aj psychické. Dobre viem, že umieram. Nič iné mi ani neostáva, lebo Život, hoc sa drží zubami – nehtami, bude zničený.

Cítim TO. Celý ľudský rod upadá, A ja s ním...

Pach Smrti. Pach jedinej zostávajúcej istoty. Je ho cítiť všade vôkol. V zdevastovanej pôde, v znečistenej vode, v otravenom vzduchu. Vo mne takisto. Som ním celý nasiaknutý.

Moja umučená myseľ už dávno opustila teraz na prach obrátené telo. S bolestným kvlením putuje chladnou prázdnnotu vesmíru a sužuje ju množstvo otázok. Stále sa nevie vydrotiť so svojou zdanlivou nadbytočnosťou.

Z výšky sa pozérám na dovršujúce sa dielo skazy. Na výsledok ľudského počinania si na tomto svete. Svoj čas premrhalo miestom oka, sotva dosiahlo niečo, čo by sa dalo nazvať veľkosťou ducha.

Dlhé prsty môjho nenásytneho vedomia k sebe zhrabúvajú celý okolity vesmír.

Vždy pre mňa bolo nesmieme náročné pokúsiť sa vnímať všetky podnete naraz. Vnímanie všetkého, skutočne všetkého, som si nikdy nevedel dosť dobre predstaviť.

A teraz TO prežívam. Vskutku dokážem registrovať všetko, čo sa okolo mňa deje. Akoby som splynul s každým atómom tohto sveta. Uvedomujem si aj pritomnosť ďalších trpiacich duší. Búchajú na bránu môjho vedomia, ktorá sa im zakaždým samovoľne otvorí. Už – už ide prasknúť od náporu toľkých myšlienok...

V očakávaní konca pozorujem, ako Slnko zväčšuje svoj objem, pohlcuje najbližšie planéty. Medzi nimi aj Zem, na ktorej sa už viac nerozhorela vatra životnej sily.

Ani pút' Slnka netrvá večne a v strašnej agónii sa zmršťuje, až je celkom maličké. Jeho chladnúci povrch mi zapožičiava dávno stratený pocit vlastnej pokožky. Tá je však neprijemne mrazivá a nepoddajná. Úlomok mojej myseľ zostane pod ňou navždy uvážnený...

Čas plynne. Pomaly a zdanivo nevedomky. Nedá sa zastaviť. Splývam v tepelnej smrti vesmíru. Všetko, čo v okolitej univerze zostało, teda všetky informačné polia, ktoré v sebe uchovávajú záznamy o niekdajších svetoch, sa vlievajú do môjho vnútra. Zásobujú ma nevyčerpateľnou látkou na premýšľanie. Času budem mať iste dosť – TOTO tak skoro neskončí, ak to vôbec bude mať nejaký koniec...

Mysenie sa mi spomalilo a teraz drží krok s tlkotom zmierajúceho srdca univerza. Nerátam čas. Nemá to zmysel...

Obkllopuje ma drsná prázdnota. Všetka hmota sa rozpustila v ničote. Uvažujem nad posledným výdychom vesmíru, tak strašne dlhým, ktorý sa mi javí len ako nepatrný zlomok toho, čo ma ešte čaká. Lebo už viem, že sa moja myseľ prepadla do večnosti. Do bezodnej prieplasti trvania ničoho...

Zraza si dokážem predstaviť peklo.

Prežívam ho.

Teda žiadne plamene, ani rohaté siluety.

Len NIČ. Nič na konci všetkého...

Za každým tak neuveriteľne dlhým okamihom si plne uvedomujem, že ich bude nasledovať ešte veľa. Veľmi veľa. Nekonečne veľa.

Ach, večnosť je hrozná vec.

Vedomie mi ide puknúť, explodovať na všetky strany a vyvrhnúť obsah von, no nejde to, hoci veľmi chcem. Už niečo, kde vypustiť strápenú myseľ. Priestor totiž prestáva existovať. Rytmický tlak sveta sa zmenil na neprerušovanú čiaru. Bez akýchkoľvek nepravidelností.

Cítim sa tak prázdnny. Naplnený ničím. Moje vedomie pokrýva všetko a pritom nič...

Chcem, aby mi myseľ odumrela. Aby som už necítil. Nevnímal. Chcem, aby som nežil. Lebo hoci telo už nemám celé veky, myšľau stále žijem.

Nie, nežijem. Trpím. Neustále trpím.

Niet už ničoho. Som už len JA. Centrom impéria ničoty je moja utrápená myseľ, ktorá chce zomrieť...

Chce zomrieť, lebo jediné, čo dokáže, je vnímať čas. A ten sa pomaly vlečie. Zdá sa, akoby sa mal každú nasledujúcu chvíľu zastaviť, no ľahá sa dalej...

Spominam na dobu, keď sa ešte vôkol čosi diaľo. Teraz sa to deje už len vo mne. Preto sa na TO snažím upnúť. Upnúť sa len na svoje vlastné vnútro. Pokúšam si tak vybaviť všetko, čo som kedy prežil.

Odrazu vôbec nie je fažké prisť na podstatu fungovania všetkého. Celý ten zložitý systém sa v konečnom dôsledku javí ako detinsky jednoduchý...

...kvarky, elektróny, atómy, molekuly... bunky...

ŽIVOT

Ach, aké je to krásne! Na neexistujúcej tvári sa mi objavuje úsmiev. Spomienky sú úžasná vec. Aspoň tie mi ostali.

Spominam, uvažujem.

Vymýšľam, tvorim...

Vtom registrujem akúsi iskričku. Akoby vo mne čosi poskočilo. Akoby sa čosi rozhorelo.

Pohyb.

Siedujem mohutnú žiaru ženúcu sa skrz moje vychladnuté vnútro...

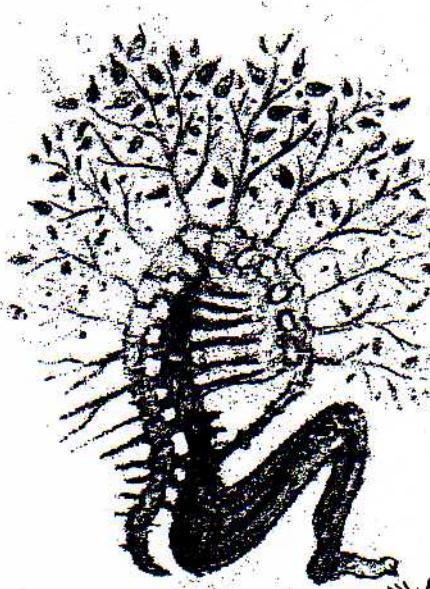
...MOMENT STVORENIA...pochopil som.

Rukami môjho všeponímačkeho vedomia modelujem svet okolo seba. NOVÝ SVET!!!

Hrám sa s vlastnými myšlienkami. Usmerňujem dráhy chaoticky poletujúcich častic. Všetku svoju energiu prenášam do tých malinkatých kúskov hmoty.

Vytváram poriadok...

„Na počiatku stvoril Boh nebesia a zem.
A zem bola neladná a pustá, a tma bola nad prieplasťou, a Duch Boží sa ožívajúci vznášal nad vodami.
A Boh riekoval: Nech je svetlo! A bolo svetlo.“

»» POÉZIA ««

VOJNA / 2002 /

V ZABLÁTENÝCH ZÁKOPOCH
LEŽIA AKO KLÁTY TELÁ
V ROZOHNENÝCH SRDCIACH
DIVOKO SA CHVELA

PLIAGOU POZNAČENÁ ZEM
STALA SA Z NEJ ČIERNA CELA
NEOSTAL KAMEŇ NA KAMENI
TAK TO VOJNA CHCELA !!!

AGRESIA / 2003 /

Hnisajúce vredy
Nekončiacich vojen
Nevyslyšané prosby
Odretych kolien

Murované továre
Na kamenné stěly
Telesné schránky ako
Uzamknuté cely

Rozum zadupaný na
Klamstva pripasti dne
Mŕtvolne bledý mesiac
V noci i vo dne

Zmysel všetkého vprostred
Betonových blokov
Do samotného konca
Už len pár krokov

Batalióny, pluky
Prekiate lémie
Moc v krajinie, zbraň v ruke
Istota, čo prežije

Ludský červ pod útlakom
Červa sa zvija
Večná vojna, nenávist'
Nech žije Agresia !!!

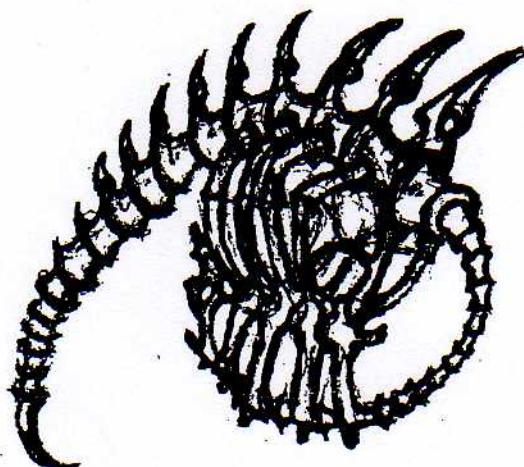
V HLAVE / 2002 /

V HLAVE ZNIE MI HLAS LAHODNÝ:
DOSIAHOL SI POZNANIA VEK
SRDCE SI NASKRZ PREBODNÍ
TOŤ JEDINÝ JE MOŽNÝ LIEK

V HLAVE DIVÉ MYŠLIENKY MI VÍRIA
POZDVIHUJEMDHÝ OSTRÝ MEČ
VTOM ZAZRIEM ÚSKĽABOK VYKÚPENIA
BODNEM HLBOKO A STRATÍM REČ...

PODHUBIE / 2004 /

PODHUBIE
PODHUBIE HUBIACE HODNOTY
PODHUBIE VO MNE
PODHUBIE HLODAJÚCE
PODHUBIE HNIJÚCE
HNISAJÚCE HODNOTY
PODHUBIA
PODHUBIA, KTORÉ SOM SI
MOŽNO IBA VYMYSLEL

STANICA SMRT / 2002 /

Neverili sme v peklo nikdy
A neveríme ani teraz
Z nebies dočkali sme sa krivdy
Tak zaplačeme neraz

Nad týmto svetom strateným
Pokrytým krvou a blatom
Proces končí sa vždy hnitím
Však už nezáleží na tom

Naše telá bydliskom sú červov
Válajúcich sa v tom hnoji
Kurič už nehádže uhlie s vervou
Nás vlak na stanici Smrť stojí...

DARK EROTICA / GALADRIEL /

Bud' túto noc mojím temným anjelom
Preved' ma skrz tvoje plamenné väšne
Hlbokými tieňmi v tvorej tvári
Odzovzdávam sa tvojim erottickým fantáziam
Cítim galaktické hurikáne a tornáda
Hlboko vnútri tvojho chrámu extázy

Nachádzza noc našich hriechov spoločných
Keď utrpenie prináša mi pôžitok
Keď tvoje telo je mocné ako vesmír samotný
Keď tvoje ťukanie je plácom lucifera

Celé veky môžu trvať tieto okamihy
A stále to nie je dosť pre moje túžby
Chcem okúsiť každý kúsok teba
Milujúc ňa, och ...nikdy nekončiac

Cítiš na sebe moje hodujúce pudy
Padať do tvojho nekonečna
Cítiš môj dych na svojich prsiach
A moje ramená všade na pokožke

Celé veky môžu trvať tieto okamihy
A predsa to nie je dosť pre tvoje túžby

TÚŽBA / 2004 /

TÚŽBA
AKO DYM
STÚPAJÚC NAHOR
STÁLE NAHOR
ROZFUKAVANÁ VETROM
NA VŠETKY STRANY

EVERYONE I LOVE IS DEAD / TYPE O NEGATIVE 1999 /

Zdá sa to byť troma rokmi, možno štyri
Od koho som bol závislý – smrť sa tam hmýri
Keď niekoho miluješ, nastane smrť
Ten bozk perami zlodeja – smrť útok

Čert to ber!

Zaprášená kopa fotografií z čias
Keď som sa tak často smial, i plakal neraz
Modrému plameňu predávam minulosť
Zo štipľavého dymu čítam hanblivosť

Bol som naozaj vydesený v tej dobe
Keď ópium mi nepomohlo vôbec
Nosieval som slabocha bolesti masku
Nič viac, než hrubú maľbu cez špiny vrásku

Každý mnou milovaný
Je mŕtvy
Každý mnou milovaný
Je mŕtvy

Môj život je hra, ktorú nemôžem vyhrať
Všetko dobro, všetko зло musí raz dohrat
Zrkadlá vraj stále vravia iba pravdu
Preto dívam sa do nich hľadajúc radu

Každý mnou milovaný
Je mŕtvy
Každý mnou milovaný
Je mŕtvy
Každý mnou milovaný
Je mŕtvy
Každý mnou milovaný je mŕtvy